

МАГНЕТИЗМ ЇЇ СПІВУ

Цього недільного ввечеря, 6 березня, в Дубровицькому краєзнавчому музеї сталося помітне в культурному житті району подія. Тут відбулася зустріч із живою легендою Поліського краю - Уляною Кот. Заслужена майстриня народної творчості має феноменальну пам'ять, обдарована Господом високими талантом носити в собі й відтворювати цілу епоху в фольклорі, де в пісні закарбовані печаль та радість не одного покоління поліщуків. А співає вона так ніжно й проникливо, що немисливо не співпереживати чи-то бідній вдові, у котрої єдиного сина забирають у військо, чи нещасливій у коханні дівчині. Це справді феноменально: цей голос заворожує, занурює в багатющий духовний світ її володарки. Відомо, що щиро сприймається лише те, що з відкритим серцем дарується. Пані Уляна - відкрита для добра жінка: «Слухайте, вчіться, записуйте, співайте зі мною. Так я переймала від своєї мами, а вона - від моєї бабусі. Так по крупинці збиралися ці перли-пісні з усього поліського краю. Важко трудилися споконвіку поліщуки, та пісню не полишали ніколи. Я не хочу, щоб вона відійшла в небуття». І пані Уляна робить все, аби залишити ці пісні жити вічно. Нещодавно вийшов диск із весільними піснями, наспіваними нею. Побачили світ і три книги пісень, записаних від майстрині чернівецьким композитором Кузьмою Смалем.

Подію в музеї я назвала б символічною. Бо, здається, він перестає бути хранилищем мертвих експонатів, а заговорив-заспівав вустами нинішніх творців нашого з вами літопису. Так має бути - музей повинен стати місцем зустрічі з талановитими людьми краю і відрадно, що нинішнє керівництво культури району це розуміє.

Символічно й інше, але вже надто печальне: краяни наші давно не переймаються справами духовними. Воно й не дивно

- кожен зайнятий добуванням хліба насущного: тотальне безробіття, маленькі пенсії, напівпоєні села. Кому тепер до високого? Це я до того, що на зустріч із знаменитою землячкою прийшло не більше трьох десятків людей. Радують тільки те, що ці люди прийшли не по «рознарядці», а із бажання поклонитися надзвичайному таланту Уляни Петрівни. Я без перебільшення скажу вам, що якби ця зустріч проходила в Рівному чи в Києві, то прийшли б сотні людей. Адже знають і цінують берегиню поліської пісні та мистецтва ручного ткацтва не лише в Україні. Витвори її рук експонувалися на всіх визначних виставках держави та зберігаються в музеях США, Канади, Польщі, Чехії, Словаччини, Росії, а натхненний спів жінки слухали на багатьох континентах.

Зате зустріч видалася неформальною та майже по-сімейною задушевною. Уляні Петрівні є про що розповісти, бо об'їздила вона зі своїми піснями та рушниками-сорочками півсвіту. Саме вона відкрила Росії та Європі поліське автентичне мистецтво. Згадала пані Уляна, що першим привернув до неї увагу незабутньої пам'яті Петро Степанюк. А у 1980 році народна співачка уже перемогла у всеукраїнському радіоконкурсі «Золоті ключі». Згодом була перемога у телевізійному проєкті «Сонячні кларнети». А за надзвичайної краси голос, Уляну Кот визнали однією з найталановитіших співачок. Знаменита фірма «Мелодія» у 1982 році випустила платівку із її піснями.

На цій зустрічі Уляна Петрівна час від часу переривала свої розповіді піснями - то на прохання присутніх, то в тему своєї оповіді. Я не зможу передати словами той стан, що огортав душу з першої ноти. Певно, і в її голосі, і в самих текстах та мелодіях закладено той магнетизм, що викликає в людині щось щемливо-первісне, що ріднить тебе з корінням твоїх пращурів. В тих піснях - біополе, здатне очистити душу, думки. Не все в цьому житті можна пояснити. Для того людині, крім розуму, дана душа - багато чого можна лише відчувати.

«Ну щоб здавалося слова, Слова і голос - більш нічого, А серце б'ється, ожива, Як їх почує...» - писав наш Пророк.

В музеї також виставлені роботи майстрині. Так було все життя, де б вона не їхала - везла з собою свої домоткані шедеври та пісні. «Пісня і ткацтво - то мої дві нерозлучниці» - гасло нинішньої зустрічі.

Нам позаздрять багато мешканців області й України, що маємо щастя слухати цей спів та спілкуватися з Уляною Петрівною. Шановні вчителі, вихователі підростаючих душ, люди, призначені формувати смак та цінності дітей! Ви ніколи, ні в жодному підручнику не знайдете того, що може розповісти героїня моєї статті. Бо атмосферу неможливо передати, її можна відчувати, запросивши Уляну Петрівну Кот на зустріч. Користуймося цим. Час невблаганний, а діти наші, на превеликий жаль, зростають більше в душі Голлівуду. Ми маємо оберіг від чужинської погані - поліську автентичну пісню, що виділяла нас серед інших народів світу. Дай Боже здоров'я її берегині - пані Уляні! І щиро дякую організаторам зустрічі.

Оксана СЛОБОДЗЯН.